Ч. 159 (13.398). Львів, четвер 22. червня 1933. Pocztowa opłata kapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Знане вчора і відоме завтра!

З приводу оголошення нового самоуправного закону.

В дні 13. липня ц. р. зачне обовязувати новий польський закон з 23. березня 1933 р. про частинну зміну устрою територіяльної самоуправи, оголошений у Вістнику Законів П. Р. з 13. травня 1933 . ч. 35, поз. 294. Проти цього закону у тій формі, яка буде обовязувати, заявилося рішуче все українське громадянство через свої політично-партійні управи та через пресу. Поборювала його, очевидно, і Укр. Парл. Репрезентація на терені сойму і сенату, а навіть через свою президію заложила в соймі врочистий протест проти ухвали проєктованого закону в редакції соймової більшости. Як член соймової адміністраційної комісії, де розглядано проєкт, зголосив я разом з п. Кузиком кількадесять засадничих поправок. Всі вони перепали голосами послів ББ, як також перепали зголошені мною ті самі поправки на засіданні повного сойму. Новий самоуправний закон поборювала вся без вимки соймова опозиція, що на знак протесту опустила салю нарад сойму і закон ухвалено в соймі виключно голосами послів Безпартійного Бльоку.

Новий закон означає по правді повний сумерк самоуправи в Польщі, про що писав я під тим заголовком передову статтю в „Ділі“ ч. 34. з 13. лютого ц. р. Новий закон уводить диктатуру старостів, бурмістрів і війтів, бо повітові, міські і волосні ради мають доволі незначний обсяг ділання і можна припинити в додатку кожну їхню ухвалу. Самоуправи у нашому передвоєнному розумінні в дійсності не буде.

Нема цієї самоуправи фактично і сьогодні. Від пяти приблизно літ усунено формально громадських комісарів. З правила є виборні громадські ради і виборні громадські управи, на чолі яких стоять люди в цілости залежні від старости, що у своїй особі репрезентує наказний повітовий виділ. Отже є диктатура нині і буде вона завтра, ґарнірована вже новим самоуправним законом.

Новий закон утревалює польську супрематію над автохтонними непольськими народами. Це впадає кожному в очі і то у ріжних ділянках, у першій мірі у конструкції ріжних виборів, у широкій компетенції надзірних державних властей — врешті у постанові, що війтом, членом міської або повітової ради, як також міським лавником може бути тільки особа, що володіє у слові і письмі польською мовою.

До цілости закону ми, українці, ставимося дуже критично і як сказано в нашому соймовому протесті, будемо прямувати до його основної зміни. Та це не змінить факту, що від 13. липня ц. р. новий самоуправний закон буде обовязувати і з його постановами мусимо заздалегідь познайомитися.

Сьогодні не буду обговорювати подрібних окремих постанов (про це оголошу невдовзі в „Ділі“ цілу низку статтей) а подам тільки сам кістяк.

Закон уводить рівність полів як щодо активного, так і щодо пасивного виборчого права. Активне право має кожний, хто скінчив 24 роки життя і від року мешкає у громаді, пасивне, хто скінчив 30 літ життя. Новістю для Галичини (і для пруської займанщини), яку в соймі найбільше поборювали, є *збірні громади* (волости) по селах і малих містечках (до трьох тисячів мешканців). Зникає зовсім дотеперішня галицька одинична сільська громада, а її місце займе *волость* (по польськи ґміна), зложена з кількох більших, або кільканацяти менших дотеперішніх громад. Тільки волость буде мати повні політичні права і правну особовість, приблизно у цьому обємі, як їх мали дотеперішні галицькі сільські громади.

Нинішня сільська громада, що буде звatися громада (по польськи громада), тратить свої права на річ волости, не матиме публично-правної особовости, а її компетенція обмежиться до завідування власним майном. У громадах буде громадська рада як орґан ухвалюючий і контролюючий, що вибирає солтиса і підсолтиса на протяг трьох літ, яких затверджує староста. Солтис є помічничим орґаном війта щось у роді нашого громадського поліцая. Вибори до громадських рад є рівні, безпосередні і явні.

Ціла місцева влада буде у волостях (уживаю староукраїнського слова „волость“, а не польського слова „ґміна“, як приняли безпотрібно наші волиняки) і за спосіб їх утворення буде в Галичині найбільше спору, бо — звісно — рішаючі чинники при виборі осідку волостей будуть попирати місцевости з польською або жидівською більшістю. Вибори до волосних рад будуть посередні і право голосування мають тільки громадські радні, солтиси і підсолтиси. У місцевостях з числом населення нижче 200 душ (це тільки у давнішій російській займанщині), де замісць громадської ради є громадське зібрання (сход), право голосування мають делеґати, вибрані сходом. Волосна рада вибирає війта, підвійта і лавників, що всі разом творять волосну управу. Члени волосної управи не мусять бути членами волосної ради, а як що ними є, то з хвилею приняття вибору тратять мандат до волосної ради і на їх місце входить заступник. Війта можна вибрати навіть зпоза території волости, особу, котра перед вибором на війта ніколи даної волости не бачила на очі. Волосна рада може установити фахового війта, що опісля одержує емеритуру. З війтами буде у нас багато суматохи, бо староства будуть старатися переперти на війтів ріжних панків, як емеритованих офіцирів, сержантів і підодвників.

Компетенція волосної ради є менша як нинішньої галицької сільської громадської ради. Волосна управа має вже ширші управнення, але властива влада є в руках війта, що буде дійсним диктатором у волості, очевидно під кермою ще старшого диктатора — старости, що стане на чолі повітового виділу. Згадаю тільки, що до війта належатиме звичайний заряд волосним майном (дотеперішні громади задержують дальше своє майно чи добро), іменування і відправа волосних урядовців і т. д. Кошти удержання волости будуть дуже високі і на наше зруйноване господарською скрутою село впадуть невдовзі нові величезні комунальні тягарі.

Вибори до міських рад є загальні, рівні, тайні, безпосередні і пропорціональні. Голосується в округах на зголошених кандидатів (не на число, як при соймових виборах). Міська рада вибирає у великих містах президента, віцепрезидента і лавників, у менших бурмістра, віцебурмістра і лавників, що творять міську управу (маґістрат).

Постанови щодо виборів членів міської управи є подібні як при виборах до волосної управи. У більших містах мусять бути фахові бурмістри, а так само можуть бути: фахові лавники. Від них всіх вимагається означеного освітнього і фахового цензу.

Вибори до повітових рад є посередні. Право голосування мають тільки члени волосних рад і волосних управ тих міст, що не є вилучені з повітового реєстру. Рада вибирає повітовий виділ, на чолі якого стоїть староста, фактичний диктатор в повіті. З повітових фондів побирає він платню у такій самій висоті, як з державного скарбу (подвійна пенсія) — і можливо службове мешкання. Заступник старости побирає четвертину з повітових фондів тої платні, яку побирає з державного скарбу. Значне збюрократизування повітових виділів збільшить — очевидно комунальні тягарі.

Каденція всіх рад (громадських, волосних, міських і повітових) тревае пять літ.

Новий закон буде обовязувати на території цілої Польщі за винятком шлеського воєвідства, як зазначено від 13. липня ц. р. Він зносить у нас в Галичині громадську і повітову виборчу ординацію з 1866 р., галицький закон про повітову репрезентацію з 1866 р. і галицький міський закон для малих міст і містечок з 1896 р.; натомісць оставуть надалі загальний галицький громадський закон (для сіл) з 1866 р. і галицький міський закон з 1889 р. з котрих останній за рік буде обовязувати і там, де досі був закон з 1896 р. Президент держави має оголосити новий текст згаданих обох законів з узглядненням змін, що їх уводить новий закон. Так само ухиляється давніші закони і розпорядки, обовязуючі на інших територіях Польщі.

Новий закон увійде в цілости в життя найпізніше до двох літ — себто до 13. липня 1935 р. і до цього часу повставуть вже у нас, в Галичині, збірні громади-волости. Нових виборів по селах тепер не будуть переводити, натомісць теперішні сільські ради в Галичині мають розвязати і установити комісарів аж до хвилі уконституування нових комунальних установ вже після нового закону. Вибори до міських рад будуть скорше.

Д-р Степан Баран

Огнища української наукової праці у Львові і поза ним.

Інтервю редакції „Бюлетену Польсько-Українського“ з головою Наук. Т-ва ім. Шевченка В. Левицьким.

Пресова аґенція „Всхуд“ передала інтервю редактора „Бюлетену Польсько-Українського“ з головою Наук. Тов. ім. Шевченка проф. Вол. Левицьким. Львівська преса зупинилася ширше на місцях, де згадано про справу українського університету у Львові. За „Бюлетеном Польсько-Українським“ передаємо головний хід думок на поставлені питання голові Наук. Тов. ім. Шевченка.

Голова Наук. Тов. ім. Шевченка стверджує, що на західно-українських землях осередком української наукової праці залишається надалі Львів, завдяки давній традиції та численним освітнім та науковим установам (бібліотеки, музеї, видавництва). Львівські українські наукові установи мають чисто приватний характер; урядове відношення до них і до культурного розвитку українців не впливає додатньо на наукову продукцію. Загальні обставини такі, що не можна жити виключно з пера. Поза Львовом, на провінції, науковий рух дуже слабий; деяку працю виконує Український Наук. Інститут у Варшаві.

Після революції на В. Україні науковий рух, завдяки свободі, зріс незвичайно у всіх ділянках знання. Та перемога московського комунізму наложила на всю наукову працю тавро урядової пропаганди; навіть математика та фізика не вільні від тенденції, хоча є на В. Україні великі, европейські вчені. Огнища української науки на еміґрації тепер досить слабі, і деякі з них, як нпр. установи у Чехословаччині стоять під знаком ліквідації. Замітний занепад і в Укр. Наук. Інст. у Берліні, що проявляв колись живішу діяльність.

На запит, чи не треба би робити спроб, щоби всі огнища української наукової праці зосередити на українськім терені у Польщі? — проф. В. Левицький відповідає неґативно; без огляду на колишню і теперішню ролю Львова, осередком української культури мусять бути на майбутнє землі над Дніпром. Львів може у цій пра-

ції мати тільки значіння перехідне, заки відносини на Радянській Україні не зміняться так, щоби дослідники могли там працювати зовсім свобідно.

Українське громадянство старається витворити провінціяльні другорядні огнища культури, але вони не зможуть вийти поза рамці регіоналізму.

Ширше зупиняється проф. В. Левицький на фінансовім стані Наук. Тов. ім. Шевченка. Хоча Т-во має велике майно, але це майно — нерухоме; не приносить доходів ні камяниці, де міститься музей, біблїотека та лябораторії, ні фільварок Белелуя, коли взагалі такі господарства нині не виплачуються; ні друкарня, що втратила друк шкільних українських книжок, ні книгарня, що зазнала шкоди, головно в часі „пацифікації". Все це відбилося некорисно і на виданнях Т-ва, які треба було обмежити. Давніші державні та краєві субвенції для Н. Т. ім. Шевч. відпали.

На питання, які дані промовляють за заснування українського університету у Львові, готова Наук. Тов. ім. Шевченка пригадав історичну традицію, українські катедри у львівськім університеті перед війною, огнища української наукової праці у Львові, врешті „факт, що в заміну за податок майна та крови, які український нарід несе для польської держави разом з іншими громадянами, належиться йому рекомпенсата від держави; полишаю вже на боці ріжні огляди та зобовязання політичного характеру".

——o——

За океаном.

Перед отворенням української вищої школи в Америці.

На свято Вознесення зійшлася досить численна громада нюйорських українців до церкви св. Юрія, щоб нарадитися над підготовкою нюйорської громади до участи в святі отворення першої української вищої школи в Америці в „День Праці" 4. вересня. Нарадам проводив о. Ол. Павляк, реферував він сам і д-р С. Демидчук та головний впорядчик о. Волод. Лотович. Промовляли ще: гр. Гнат Медвідь, адв. Степан Ярема і гр. Василь Лазута. Після дискусії рішено: 1. Признати істнуючий церковний комітет за комітет свята, його доповнити охотниками, що хочуть самі працювати. (Зголосилося зараз 8 до помочі, а інших запросять у часі роботи). 2. Розвинути акцію за поширенням ідеї потреби вищої школи у Стемфорд. 3. Поділити комітет на секції для виконання ріжних робіт, як: списання числа людей, що вибираються на посвячення школи до Стемфорд з метою замовлення відповідного числа автобусів; заохоти українських підприємців до оголошень своїх фірм у пропамятній книзі; уложити плян грошевих збірок на допомогу школі і вишукати талановитих кандидатів на питомців школи. 4. Скликати в найближчій будуччині ширші збірання в ріжних частинах міста для спопуляризування всіх намічених точок.

Чому українська громада в Ню-Йорку не має сили?

В неділю 28. травня відбулися в нюйорській українській громаді такі імпрези: в церковній салі при 7-ій вулиці вистава песи „Пан писар" заходом брацтва св. Михаїла, відд. 1. „Провидіння", на дохід вищої школи у Стемфорд Конн.; в Українськім Народнім Домі при 6-ій вулиці роковини вчинку з 12. IX. 1908 року; у Вебстер Голл при 12-ій вулиці радіобаль базару „Сурма" у двох салях, окремо для молоді, окремо для старших; збільшовичені товариства уладили пікнік; таксамо кілька інших товариств приготовили ще окремий пікнік; церковна громада у Брукліні взяла участь у спільнім святі з литовцями в парку Клинтон, де українсько-литовський хор відспівав цілу низку пісень, між іншими гимни обох націй; українські ветерани світової війни (з американської армії) уладили на спілку з одним відділом німецьких ветеранів спільну забаву.

Виходить питання: чи з огляду на такі ріжноманітні „підприємства" може українська громада в Ню-Йорку рости в силі, чи щораз більше розбиватись на атоми, котрі ніколи не можуть зійтися до спільної цілі? Чи не час нюйорським громадянам подумати про якусь кооперацію у своїх виступах?

Д-р С. Д.

Українець дістав найвище відзначення.

Найвище відзначення за успіхи в науці, золоту медалю ґенерал-губернатора, признав цього року манітобський університет молодому українському студентові Емілеві Луцькому з 440 Міннігеф вулиці у Вінніпеґу, Канада.

Протифашиствський рух під проводом більшовиків.

„Ізвестія" з 6. ц. м. подають опис протифашистівського конгресу в Парижі, в якому нібито взяло участь 3.000 делегатів з усіх країв. Часопис підкреслює, що до бюра конгресу вибрали Максима Горкого, Ромен Ролана та Барбіса. З огляду на те, що в конгресі взяли участь такі організації, як так зв. „Революційні Професійні Союзи", „Комітет Приятелів Радянщини", „Амстердамська Асоціяція", „пацифістична" Жіноча Ліга та інші більшовицькі й радянофільські організації, більшовицький характер цього конґресу не підлягає ніякому сумніву.

У вступній промові Ракамон сказав між іншим: „Ми готуємо соціяльне увільнення пролетаріяту по прикладу наших радянських товаришів". Коли пан Ракамон уважає кріпацтво та поневолення націй у Радянщині визволенням пролетаріяту, це його справа. Але більшовики є у всякім разі останні, що мають право виступати проти фашизму. (Укрбюро, Женева).

З країни нужди й голоду.

В нашому посіданні є лист з України, висланий до брата в Галичині 27. травня ц. року Лист цей, автором якого є селянин, містимо без ніяких змін. — Ред.

Любий Брате Т.

Посилаю я тобі свою брацьку любов і почтеніє і низький поклон і желаю тобі от Господа Бога доброго здоровля навсігда. (Далі йдуть привітання від рідних). Не откажи нашій просьбі і змилуйся ради Бога над нами і допоможи нам несчасним наскільки можна, бо ми всі уже попухли від голоду. І просим тебе і умоляєм тебе дорогий і любий братець ради Бога змилуйся надімною нещасним і всім моїм семейством, котре ожидає смерти від голоду. Но просимо ми тебе дорогий мій і єдиноутробний братець ради Бога допоможи нам, не остав нашої просьби, а наскільки можна допоможи, ібо я і все моє семейство скоро, скоро помирає од голоду. Прийшов нам конець нашої жизні. Уже все поїли, що було. І полови уже нема і жолудя теж нема і єслі Бог і ти дорогий братець не допоможеш, то ми всі я зі своїм семейством погибну скоро, скоро. Пища у нас сейчас така: сіль, вода та шавель. Но це не удовлетворяє чоловіка така пища. А од неї люди пухнуть і ми теж усі попухли і ходити ніяк не возможно. Наколиб у борщ було що чи картопля чи квасоля чи горох чи яка крупа, а то нічого нема крім води та солі й шавлю. І за цією пищею ніяк невозможно жити. Від неї появляється опух і чоловік через деякий час помирає. От і ми теж уже дожилися і вся моя семя, що попухли у нас ноги і лиця и вид обрезк (обличча опухло — Ред.) І я звертаюсь до тебе дорогий і любий брате, не остав нашої просьби, а ради Бога допоможи нам, не дай нам погибнуть від голоду, бо голодна смерть дуже страшна і тяжка. У нас уже хоронять без гробів (трумн — Ред.); уже нема кому робити і так везуть і кидають у яму. Обрядів ніяких нема. Священика рідко хто призиває. І дуже тяжко дивитися на таку картину. З тим досвідання любий братець. Ожидаю від тебе помочі.

Не забувайте про тих, що в боротьбі за кращу долю Народу стали інвалідами! Жертвуйте в хосен українських інвалідів!

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 22. ЧЕРВНЯ 1933.

ІВАН БИЛИНА. 6)

В чім слабість української літератури?

(Докінчення.)

Новий тип у літературі. — Що мусить найти письменник?

Саме у цій рисі бачу цілу психічну, інтелектуальну і літературну окремішність нашої інтеліґенції від інтеліґенцій інших націй.

Може хтось думати, що це тільки чисто суспільна ознака, яка з літературою не має нічого спільного.

Одначе такі ознаки сягають глибоко в наші приватні й особисті справи, обумовлюють не тільки наші приватні, матеріяльні й товариські відносини і буденний побут, нашу психіку і світогляд, але й справи чисто людські. Вкажім хочби на наш тісний родинний звязок зі селянством, на наш розвиток зі селян інтеліґентів, еволюцію чи революцію нашого світогляду нижчої категорії на світогляд вищої категорії, на боротьбу за той вищий ступінь духової еволюції, на взаємини між родовою інтеліґенцією і інтеліґенцією селянського походження. Все це має чимало спільного з літературою.

Це в першу чергу торкається сучасности. Одначе воно може подекуди торкатися і нашої історії, а саме козацьких часів, бо козацька інтеліґенція, себто шляхта чи аристократія, особливо в перших початках, так само щойно творилася з низів (з невеликими вимками) і вона мусіла психічно і під чисто людським оглядом відчувати і переживати менше-більше те саме, що наша сучасна інтеліґенція. Ріжниця між ними була тільки така, що козацька „інтеліґенція" творилася, так би мовити, особистими своїми подвигами, особистою відвагою і хоробрістю, а сучасна школою.

Що розуміти під повним типом, світоглядом, психікою і відносинами селянина в нашій літературі? Гадаю, що тут ішло би тільки про те, щоби його зображати не зі суспільного становища і з особливими симпатіями для нього, але зі загального, національного становища; згідно з вимогами чистого літературного мистецтва. Зрештою, не вважаю цього для літератури за таке важне, якщо дивитися на літературу зі становища модерної нації.

Думаю, що тепер буде зрозуміло, чому твердожу, що слабість нашої літератури походить з того, що в ній не пробивається чистий і повний національний, український тип і український світогляд, психіка і матеріяльні відносини.

Думаю, що якби наші письменники так поставили справу, то наша література відразу наповнилася би новим змістом, який захопив би наше громадянство, а з тим було би теж розвязане питання матеріяльної піддержки нашої літератури громадянством.

Хоча маємо тут на увазі тільки повість, новелю та оповідання, але це mutatis mutandis одинаково може торкатися всіх інших родів літератури до лірики включно. Бо в усіх родах. думаю, письменник наперед мусить докладно здавати собі справу з а г а л ь н о з того, про що він має писати в д е т а й л я х.

Накінець кілька слів про те, як я собі уявляю, як українські письменники можуть дійти до нового змісту української літератури. Отже, розуміється, не моє діло вчити письменників. Але скажу, що на всякий випадок шлях до цього не веде через студіювання чужих, хочби найбільших літератур і чужих літературно-мистецьких теорій, що може довести тільки до видосконалення зовнішньої форми, хоч і це для літератури потрібне. Той шлях, гадаю, веде виключно через студіювання і вглиблювання в наше життя, наші відносини і нашу душу. Коли занадто будемо спиратися на чужі літератури і зразки, то це може нас тільки ще більше від нашого змісту і нашого типу віддаляти. Жалюгідний приклад цього дав нам Винниченко, який силуючись писати модерним стилем і в модерним дусі, під оглядом змісту перебрав від чужинців свою „мораль пануючих і мораль угнетених", і тим позбавив українську історію літератури одного великого таланту.

Десь я читав, що один французький письменник, здається Мопасан, коли його якийсь юнак, що конче хотів стати письменником, спитав, як він став письменником, сказав до нього так: „Людське життя це багатогранна призма з безліччю стін, і з кожної іншої стіни бачена інакше виглядає. Винайти на призмі таку одну стіну, з якої її ще ніхто не оглядав, значить, винайти в людськім житті такий новий кут, з якого життя ще ніхто не оглядав, і описати це — значить стати письменником".

Так і наші письменники нехай так довго студіюють українське життя і приглядаються до нього, аж знайдуть такий новий кут, з якого його ще ніхто не оглядав, а значить такий з якого видко ц і л і с т ь у к р а ї н с ь к о г о ж и т т я, і нехай опишуть те, що бачили, а тоді дадуть новий, чистий і повний, український національний зміст і український тип нашій літератури.

Нова станиця хліборобської освіти.

Практичні Господарські Курси „Сільського Господаря" в Янчині.

При господарстві п. Мирона Луцького в Янчині коло Перемишлян відбуваються Практичні Господарські Курси „Сільського Господаря", зорганізовані і ведені Філією „Сіл. Господар" в Перемишлянах та при допомозі централі цього товариства. Є це курси, на яких кандидати зі середньою освітою мають практично запізнатися з усіми ділянками господарської роботи та набрати організаційних відомостей з хліборобства і кооперації, щоби у майбутньому стати помічниками агрономів, організаторами збуту хліборобських продуктів і тварин, добрими громадськими робітниками на місцях, тощо. Ціль курсів дати нашому селу інтелігентного робітника, обізнаного з тими ділянками практичної сільської роботи, у яких наш хлібороб потребує допомоги і поради. Курси складаються з 6-тижневих спеціяльних курсів, а досі відбулися курси садівничий та пасічничо-шовкінничий. Далі будуть курси рільної господарки, годівельно-ветеринарний, плекання дрібних господарських тварин, кооперативний та хліборобської організації. Взагалі курси тривають 9 місяців.

На курсах є тепер 30 кандидатів, у тому одна кандидатка, а є там молодь з усіх сторін наших західних земель, навіть зі західної Лемківщини та Полісся. Найбільше кандидатів мають середню освіту (6 кл. гімн. до матури), трьох мають високу освіту, декількох нижчу середню, однак працювали вже практично в сільсько-господарській організації або кооперації. Курсанти ведуть кооперативни мспособом самі кухню, мешкають у селі у дуже гостинних господарів Янчина, мають хор, вправляють руханку і т. д. Настрій між курсантами бадьорий, навчання поступає добре, практичні роботи переводяться належно. Курсанти держать тісний звязок зі селом та околицею, роблять прогульки для ознайомлення зі станом селянських господарств та їх недомаганнями, виголошують реферати у сусідних Кружках „Сільського Господаря", а з нагоди Свята „Сільського Господаря" в дні 16. травня ц. р. уладили таких 8 свят в околиці Янчина. Зрозуміння для цеї школи у дооколичних селян є повне, вони бачать корисну її роботу та радо її підпомагають.

В дні 18. червня ц. р. виїхали до Янчина делегати наших централь на провірку курсів, а саме **дир. Ю. Шепарович** (Центросоюз), **інж. М. Хроновят** (Маслосоюз), **д-р М. Холевчук** (Сіль. Господар і Нар. Торговля) та **інж. д-р Е. Храпливий (Сіл. Господар і РСУК).** На цей день прибули теж на оглянення курсів б. довголітний президент „Сіл. Господаря" п. **Михайло Луцький** та делегати дооколичних установ, а саме **пос. С. Кузик** (ПСК Рогатин), **д-р Ф. Свістель** (Нар. Дім, Перемишляни), **дир. Синиця** (Районова Молочарня, Ладанці) **інж. В. Вакуловський** (Філія „Сіл. Господаря", Рогатин) та **інж. В. Білоус** (Філія „Сіл. Господаря", Перемишляни), і як гості п. **Вол. Луцький (Яблонів)** та **інж. Білинський** (Львів).

Делегати вислухали промову про завдання курсів ініціятора і господаря курсів **п. Мирона Луцького,** який цілою душею віддався цій справі, даючи курсам на послуги своє зразкове господарство. З черги курсанти **Сенів та Івахів** виголосили реферати про садівництво і його потреби в наших умовинах, як зразок того, чого курсанти досі навчилися, а потім один з курсантів відчитав хроніку занять курсу.

В імени всіх делегатів центральних установ промовляв **інж. д-р Е. Храпливий** та дякував ініціяторові курсів п. М. Луцькому, як теж і прелегентам з д-ром Б. Гнатевичом на чолі за те, що вони своєю працею поставили дальший етап у розбудові нашого хліборобського шкільництва. Від повітових установ промовляв **пос. С. Кузик,** вказуючи на велике значіння цих хліборобських курсів для нашого господарського життя у цьому районі. Делегати наших установ знайомлися з курсантами та обіцяли допомогти, щоби ці курси сповнили належно своє завдання. Потім оглянули делегати господарство пп. Л. і М. Луцьких, на якому практично вчаться курсанти та приглядалися до всіх уладжень, єдиних мабуть у цілій околиці. Гостинні господарі не щадили труду, щоби делегати познайомилися належно з усіми справами господарства і школи, а чому вони працюють зі запалом і самопосвятою.

Треба, щоби саме громадянство поцікавилося цими курсами на майбутнє, а наші кооператори повинні подбати, щоби на курси годівельно-кооперативний (з контролею молочности) і кооперативно-організаційний, на які можна вписуватися окремо, прибуло ще більше кандидатів, які тут наберуть дійсно практичного і корисного знання.

Німеччина хоче відбудувати Росію?

„Журналь де Женев" з 17. червня повідомляє з Льондону: „Стверджується, що Німеччина передала економічній комісії меморіял про зворот німецьких кольоній в Африці нім. державі. Цей меморіял пропонує також державам уповажнити Німеччину виконувати ролю реконструктора та творця Росії". Треба признати, що Гітлер і Розенберг ділають в дусі пакту 4-х держав, вимагаючи інтренаціонального одобрення для переведення німецького пляну на терені Радянщини. (Укрбюро, Женева).

—o—

ПОВІНЬ НА ЗАКАРПАТТІ.

Із Закарпаття прийшли вістки про великі хуртовини та повені. Велика частина краю під водою, що знищила зовсім засіви. В багатьох селах завалилися хати. В хвилях ріки згинуло багато худоби. Також на Словаччині всі ріки грозять виливом, тому влада поробила заходи для забезпечення перед повінню. В багатьох місцевостях евакували населення.

Відгомін Городка перед судом.

РОЗПРАВА ПРОТИ 7 МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ ЗА ЗЛОЧИН З 97. ПАРАГРАФУ.

Дванацятий день розправи.

Сьогоднішню розправу почали в год. 9-ій від того, що прочитали зізнання **св. Кобринської,** у якої за актом обв. Коссак мав мешкати під прибраним прізвищем Барановського. Для переслухання її вислав вчора трибунал свого члена, суддю Млинарського і той відчитує сьогодні її зізнання. З них довідуємося, що Коссак зовсім не представлявся у Кобринської Барановським, а вона його знає здавна і ночування Коссака у неї не вважала за щось підозріле.

Чи Катерина Жук говорить правду?

З черги переслухують свідків, що мають зізнавати про Катерину Жук. Перший з них, Степан Горошко, госп. з Городка, в якого хаті мала бути Жуківна підчас нападу на пошту, зізнає під присягою, що в сам час нападу був у млині, хата його була тоді замкнена і не є коло суду, а Жуківни взагалі не знає і не бачив ніколи. Його дружина, **Ганна Горошко,** була з чоловіком у млині і вернули звідти вже по нападі. Жуківни не знає. Св. **Казімерж Смик,** поляк, якого Жуківна мала підчас нападу бачити в хаті Горошка, зізнав під присягою, що тодіж був у хаті в себе, а не в Горошків. Катерину Жуківну знає з оповідань свого вітчима, тюремного сторожа в Городку, який оповідав, що вона чераз сиділа в холодній, раз — пригадує свідок — за крадіж. У день нападу її не бачив і з нею балакати не міг.

Приликана **Катерина Жук** бентежиться на вид Горошка і Смика і каже, що Горошка не знає взагалі, що мин. разом помилилася і була підчас нападу не в Горошка, а в якогось Колодзея, а в хаті тогож був якийсь інший Казік Смик. Св. Смик каже, що такого в Городку нема.

Д-р Шухевич: Паненко, де ви були у вівторок, на день до того, як ви приїхали сюди? Кликав вас хто?

Св. Кат. Жук (дуже неохотно): А кликав мене пан командант Пура і казав мені зізнавати так, як у нього.

Д-р Шух.: А нині їхав хто з вами?

Св.: На стацію відвів мене постерунковий а до поїзду „вивядовца", що їхав зі мною аж сюди.

Д-р Шух.: А ви знаєте панну Фогельґезанґ?

Св.: Не знаю.

Суддя Тертіль: Чи „паненка" бачила ту паню, що стояла в куті і тряслася на пошті?

Св.: Я бачила її до нападу, але не хочу говорити, бо мене страшили і стріляли на подвір'ї мого господара.

Д-р Шух.: Коли стріляли?

Св.: Перед святами, по святах і все.

Один з суддів присяглих випитує св. Жуківну про її побут на пошті негайно після нападу, але з відповідей св. виходить, що вона взагалі там не була, так само, як д-р Шухевич стверджує питаннями, що з поштового персоналу вона за виїмком Станкевича нікого не знає. Признається теж св. на питання д-ра Шухевича, що сидів тричі в тюрмі за крадіж, з цього раз аж 5 місяців.

Так, як тепер...

Черговий св., слідчий суддя **Ружицький** з Городка, викликаний на підтвердження зізнань Лагути, зізнав, що той був у нього на слідстві збентежений, але зізнавав добровільно; в кімнаті, де переслухував св. Лагуту, був постерунковий, а св. давав йому прочитати на поліції зізнання.

Д-р Шухевич питає св., чи знає він що про Катерину Жук, а хоча прокуратор противиться, щоби св. випитували про речі, на які його не покликали, трибунал дозволяє його питати і про Жуківну. Св. оповідає широко про те, що зустрінувся з її особою підчас того, як він слідство у справі грабункового нападу Юзека Качмаря і його брата. Тоді до св. зголосилася Жуківна сама і заявила, що чула, як оба брати змовлялися на напад, бачила, як вони нападали, навіть, як після нападу Качмар закопав револьвер у хаті — а все з такою вірністю подробиць, що св. переслухував її ще раз під присягою. Опісляж св. сконфронтував її з Качмарями, а ті заявили, що вона не могла бачити нічого, бо сиділа тоді у тюрмі за крадіж. Св. провірив і справді: У день нападу, на тиждень до нього і на два по нім Жуківна сиділа в тюрмі. Свідок зробив навіть донесення до прокуратури на Ж. за криву присягу, але прокуратура чомусь не зробила з цього ужитку.

Прокуратор ставив до свідка кілька питань, що мали сальвувати Жуківну, але св. інтелігентно й рішуче свої зізнання підтримав.

Був Куспісь у Львові? Був Коссак у Перемишлі?

Св. **Дембінський,** постер., якого викликали на обставину, чи випитував св. Івасика про Куспіся і його побут у Львові, зізнає, що питав: Чи їхав з Куспісем і чи К. бачив? Проте прикликаний на салю св. Івасик обстоює свої вчорашні зізнання: Куспіся в годині нападу бачив у Львові, але св. його про те не питав.

Постер. Ірак, черговий св., пізнає на лавці підсудних обв. Коссака, як того, якого у Перемишлі леґітимував і представляє судові свою службову книжечку, де записав його ґенералія. Вони згідні з ґенераліями обв. Коссака, але Коссак заявляє далі, що в Перемишлі не був, а як дісталися його ґенералія поліції — не знає.

Поки викликають чергового свідка, **агентку Буськівну,** що ходила крок у крок за обв. Коссаком у Перемишлі і післала пост. Іракa леґітимувати його, д-р Шухевич просить предс. пересадити обвинувачених. Прокуратор заявляється проти таких „театральних ефектів".

Д-р Шухевич: Застерігаюся проти таких висловів п. прокуратора. Це пересаджування практикують у цілому світі.

Предс. пересаджує підсудних, а тоді на салю входить висока, несимпатична з обличчя пані в квітистій сукні й білому капелюсі — агентка **Соня Буськівна,** полька. Її заприсягають і вона широко оповідає, як весь час інвіґілює українські будинки в Перемишлі, як попала на Коссака, що йшов до редакції „Українського Голосу", як бачила його зустрічі з Мушинським, Савчаком, братами Зиблікевичами і т. д., як він пішов до ресторану, а врешті як через хвилину пішов туди Качмар Вас. — на думку агентки „знани бойовец". Тоді вона післала до ресторану постер. Ірака і той вилеґітимував Коссака. Буськівна показує Коссака на лаві підсудних і стверджує, що ходила власне за ним, але обв. Коссак знов рішуче заперечує, мовби був у Перемишлі і каже:

— Прошу світлого суду, коли ми їхали сьогодні ранком, я бачив, як цій пані показував якийсь постерунковий мене і тепер пізнаю: Це ота пані!...

Нарешті св. **Пура,** командант пост. в Городку, стверджує, що справді кликав деяких свідків, які мали зізнавати на розправі до себе і давав їм читати їх зізнання та впирає, що на Лагуту ніхто не вплинав.

Коссак на терені Синевідська.

Давно заповіданий прокуратором св. **комісар Бендек** зі Сколього, тепер в Долині, зізнає теж дуже широко. Св. мав інформаторів, що доносили йому докладно про побут та подорожування обв. Коссака по Сколівщині та про те, що він мав підготовляти замах на пошту, на касу тартаку і на грошевого листаря у Сколім. Цей інформатор був дуже точний і всі його заповідання сповнювалися: На основі його інформацій св. прилапав транспорт около 1000 прим. „Сурми", який везла одна пані зі Сколього до Стрия, зліквідував замах на проф. Яцкова у Стрию та зловив замаховця, що засідався на Стрий та зловив замаховця, що засідався на свідка. Отой власне інформатор і ще інші опо-

відали свідкові про те, як К. приїздив до Сколього, як відбував наради й ангажував людей до нападу в осінь 1930 р.

На питання д-ра Шухевича св. стверджує, що доказів на цю діяльність обв. Коссака і то реальних доказів не має, але про кожний його крок доносив поліціям у Львові і Дрогобичі.

Обв. Коссак: Всі ці факти мене заскакують і говорити про них я не буду. Дивує мене тільки, що я був вже нераз обвинувачений й арештований, а проте про цю Скільщину ніхто ніколи мені не говорив. Це направду дивне!

З черги почав предс. відчитувати протоколи з експертиз знавців, що досліджували кулі, найдені на місці нападу, в ранах службовиків та в тілі вбитого пшод. Коята і порівнували їх з револьверами, викопаними у Поршні, досліджували найдену при бл. п. Березинськім тубку з цинкалі, врешті поліційні свідоцтва моральности, видані підсудним. Відчитано теж один лист обв. Куспіся та присуд наглого суду над Дм. Данилишином і тов.

Відчитання цих актів забрало близько годину часу, опісля на три чверти години наказано тайну розправу, на якій відчитувано „Сурму" і „Юнака", найдених при ревізії у підсудних.

Після тієї тайної частини розправи, поставив обор. обв. Коссака внески на покликання нових свідків у його ж справі, яким прок. спротивився, а трибунал застеріг собі ухвалу на ті внески до 9.30 в середу, коли продовжуватимуть розправу.

*

Так процес доходить до кінця. Якби триб. відкинув внески обор. обв. Коссака, черга свідків буде закінчена і нині будуть поставлені присяглим питання про вину обвинувачених. З черги говоритиме прокуратор.

—o—

Ревія моди.

Перша у нас спроба показати зразки найновітної моди що вийшли з рідних робітень. Почин до такої ревії дало Т-во „Труд" своїми сукнями, що були головною атракцією вечора. 18-го в неділю веч. саля „Української Бесіди" була битком набита. Естетично прибрана естрада, де модельки, пані з товариства, що заступали професійних „манекінів", показували одяги. Рефлектори (заслуга інж. Левицького) ні разу не попсувалися, як у таких випадках буває, мов наперекір.

Модельки робили премиле враження своєю естетичною появою та природною поведінкою. Атмосфера на салі так само симпатична, свобідна і усі без винятку почували себе, „як дома". Моделі „Труду" були прегарні, солідно виковані, естетичні, словом: стояли на европейськім рівені. Слід підкреслити два чисто нар. моделі (мальованка і гуцульський), які можна би сміло презентувати на столичних европейських ревіях. Дуже гарні капелюшки п. Бережницької і п. Дромирецької та різного роду обув, від літньоі-спортової до люксусової з „Комети", творили гармонійну, викінчену цілість. Футра п. Глушевського були елегантні та солідні, а лиси та футряні ковнірчики гарні і направду дешеві. Гарні трикотарські вироби п. Кордубівної перейшли перед нашими очима, на жаль дуже побіжно. А шкода, бо це у нас речі зовсім нові, оригінальні..

Не мав щастя наш відомий широко мистець зачісок п. Кутковський, бо з горяча чи з вогкости зачіски розтріпалися.

Слабенькою була конферансієрка п. Жарського, при чому сильну конкуренцію, і то фахову, робила йому п. Павликовська. Тому на будуче треба памятати, що конферансієрка повинна бути або фахова або дотепна.

Конферансієрку доручили (мабуть в останній хвилині) симпатичному і найкращої волі молодцеві, що, на лихо, на матеріях, фасонах і модах зовсім не розумівся; тому постійно плутав терміни та ціни, а з п. Глушевського робив навіть Глушкевича... „Помагала" йому як суфлерка з авдиторії п-ні Павликовська. Гумор конферансієрки мусів вийти блідо.

Музична ілюстрація була теж бліда, бо принагідна: піяніста „зловили" в останній хвилині і силоміць посадили за фортепян, без інструкцій, що і до чого має грати.

Фаховий реферат п. Залізнякової, що попередив ревію, рішуче за довгий і зaverbalto популярний, зовсім не підходив ні до дібраної інтеліґентної авдиторії, ні до характеру такого вечора.

Тому, що перша цього роду імпреза пройшла з великим успіхом, треба на другий раз підготовити її краще: зробити легкою та приємнішою.

К. Ф.

Вписи до Господарсько-садівничої Школи Товариства „Просвіта" в Милованні.

Дня 1-го листопада 1933 р. розпочинається новий *11-місячний сільсько-господарський курс*, який буде тріваги до дня 30. вересня 1934.

Наука в школі відбувається на основі програми навчання, затвердженої Міністерством Шкільництва, яка обовязує у державних сільсько-господарських школах.

Навчання в школі є теоретичне і практичне, обіймає всі ділянки сільського господарства та підготовляє учеників не лише до праці на власному господарстві, але також до праці у хліборобських і кооперативних організаціях (контрольорів молочности, кооперативних діловодчиків і т. п.).

При школі є зародова обора молочної худоби, зразкові курники і пасіка. Все це пристосоване до практичного навчання на курсах.

Школа має ремісничі варстати, в яких ученики мають нагоду навчитися робити ті приладди, потрібні для господарства, які кожний господар може собі сам зробити.

В школі працює 4 фахівців учителів-спеціялістів та інструктори для практичного навчання.

1) На курс приймають мущин у віці 15—24 літ, що покінчили найменше народню школу.

2) Кожний принятий ученик мусить мати власний одяг (в тому одяг до праці при виконуванні практичних вправ у шкільному господарстві). Крім одягу має мати кожний ученик 4 пари білля, 4 ручники, 2 простирала, подушку, покровець, сінник та начиння до їдження (тарілку, мисочку, півлітрове поливане горня, ложку, вилки і ніж).

3) Ученики платять одноразово при вголошенні на курс 15 зол. вписового. Крім вписового платять ученики 5 зол. за науку, а 5 зол. за приміщення в приюті, опал і світло місячно.

Ученики харчуються у кооперативній харчівні, яку самі ведуть, а прохарчування одного ученика в кооперативній харчівні виносить 25 зол. місячно.

4) До зголошення на курс треба долучити: а) шкільне свідоцтво, б) посвідку родичів, потверджену парохіяльним або громадським урядом, якою родичі зобовязуються правильно платити кожного місяця належну оплату за ученика в школі. Коли ученик має підмогу від установи, тоді треба до зголошення на курс долучити декларацію від установи, що буде правильно кожного місяця платить оплати за свого кандидата, в) почтовий значок на суму 10 сот. на відповідь, г) вислати почтовим переказом вписове 15 зол. 5) Про принятти і день приїзду до школи повідомить управа школи по 1. жовтня 1933 р.

Непринятим до школи повернеться документи і вписове.

6) Зголошення приймає управа школи до дня 15. липня 1933. р. Кількість учеників є обмежена, тому радимо зголошення приспішити.

7) Зголошення слати на адресу: Господарська Школа Т-ва „Просвіта" в Милованні п. Стриганці над Дністром.

Львів, дня 6-го червня 1933 р.

По широкому світі.

— Президент Німецького Банку відлетів літаком 20. червня несподівано з Льондону.

— Італ. міністр летунства Бальбо сказав журналістам, що леди на побережі Лябрадору не позволяють добитися літаковії базі „Аліче" до Кертрайт, тому мусіли зажадати помочі криголома. Доки „Аліче" не дібється до Лябрадору, доти італійська ескадра не покине Орбетельо.

— Папа осудив еспанський уряд за переслідування католиків. Думають, що папа кине екскомуніку на премієра Азану.

— Гітлер сказав, що коли старша ґенерація не погодиться з гітлеризмом, відберуть її діти, та виховуватимуть згідно з новими вказівками.

— Австрійська рада міністрів розвязала гітлерівську партію. Заборонено носити відзнаки й однострої.

ШУКАЮТЬ МАТЕРНА.

Пропавшого летуна Матерна шукають більшовицькі літаки й кораблі. Вони перешукали вже суходіл і море, що належать до СРСР. Ніде там не найшли слідів летуна. Тому здогадуються, що Матернові приключилася пригода поза більшовицькою територією. Американська ескадра дістала приказ виїхати до вузини Берінґа. Ратункову акцію утруднюють великі маси криги.

ГОЛОВНОЮ ПРИЧИНОЮ ПАНІКА.

ЛЬОНДОН, 20. 6. ПАТ. У І. монетарній підкомісії Невіл Чемберлен зложив резолюцію в справах кредитової політики та рівеня цін. Сказав, що головною причиною стагнації інтересів є паніка; зазуває потребу дешевого та легко доступного гроша для оживлення торговлі. Координацію фінансової політики центральних банків треба конче вважати основною річчю. Дефляція мусить скінчитися. Поставив внесення створити комітет центральних банків, щоби здобути координацію кредитів при помочі представників заінтересованих урядів.

—o—

ДАЛАДІЄ ІДЕ ДО РИМУ.

ПАРИЖ, ПАТ. „Ля Републік" повідомляє, що вже порішили справу стрічі Даладієра з Муссоліні у Римі. Король, що є на віґіліятурі, перерве свій відпочинок і вернеться до Риму на час побуту французького премієра.

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущина 5, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол.** 24-50

— **На будову нагробника І. Франкка зложила** дирекція держ. (академічної) гімназії у Львові дохід з академії в честь Франка, доповнений складками молоді, в сумі 20 зол.

— **„Biuletyn Polsko-Ukraiński"** що виходив досі у Варшаві як місячник, появляється від 17. червня ц. р. як тижневик. У новому, 7-ому числі „Бюлетину" поміщена м. ін. стаття його редактора В. Бончковського „Елемент провокації в польсько-українських відносинах", стаття про свято Івана Франка у Львові (зі знимкою памятника поета) та інтервю з головою Наук. Т-ва ім. Шевченка проф. д-ром В. Левицьким.

— **Пропав без вісти.** Перед пяти тижнями пропав без вісти секретар (офіціял) окружного суду в Тернополі 32-літній Олександер Колянківський, син пароха з Білої коло Тернопіля. По зложенні матури в українській ґімназії у Тернополі вступив він до суду як канцелярійний урядовець і як секретар вів в останніх часах касу окружного суду та продаж стемплів. Був пильним і совісним урядовцем й в касі залишив все в порядку в готівці, в депозитах та в стемплях. Не приставав майже з нікім, як нежонатий — жив майже як відлюдок і був усе сумний та задуманий. Догадуються, що в приступі мелянхолії, на яку нездужав, покінчив самогубством, мабуть утопився в Сереті. Всі розшуки поліції і рідні лишилися без успіху. Поліція зразу підозрівала, що може тут заходить політичне убивство, але цей здогад відпав, коли переконалися, що пропавший без вісти Олександер Колянківський стояв здалека від усякого громадянського життя і з нікім не мав суперечок на політичному чи національному тлі.

— **Убивство над Збручем.** В Старанівщині над Збручем в скалатському повіті убито 7. червня ц. р. 76-літню заможну селянку Варвару Дідух. Найшли її на полі недалеко хати з розбитим черепом, а недалеко ручку від колеса січкарні, котрою доконано убивства. Син покійної від девять літ проживав в Канаді, а дома оставив стару мати, жінку Катерину Лису замужну Дідух і трое дітей. Про своїх не забув за морем, присилаючи під адресою жінки доляри для неї і дітей. Жінка приняла на службу наймита Максима Кошарка, з котрим — як кажуть — навязала тісніші зносини і їх обоє арештовано як підозрілих в убивстві старушки. Сидять вони в тюрмі в Тернополі і у вересні стануть там перед лавою присяглих.

— **Хто виграв на льотерії?** В пятім дні тягнення Клясової Льотерії впали виграні на такі числа: 150.000 зол. на ч. 120496; 2.000 зол. на ч. 47832, 121356, 130121; 1.000 зол. на ч. 37610, 80908, 93843; 500 зол. на ч. 1129, 5429, 67074, 67807, 88188, 99257; 400 зол. на ч. 29783, 33467, 38643, 54283, 64692, 65699, 71197, 73055, 74144, 77411, 92645, 125538, 137828, 146165; 250 зол. на ч. 43577, 56753, 57577, 61753, 93270, 94196, 114798, 122201, 143240.

— **Сам зголосився у львівській поліції** Іван Яворський зі Сокільник, щоби його арештували. Він із газет дізнався, що Тома Шковрон, якого він у суперечці пробив ножем, помер наслідком ран.

— **Жертва праці.** На залізничій стації в Сколім 27-літній Степан Хомишин із Гірного виладовував дахівки з вагону, коли нараз зірвалася хуртовина, він сховався під возом. Не чув сигналу залізничника, що пустив саме партію вагонів на цей шлях. Колеса розшарпали Хомишина. Свідки кажуть, що залізничник узагалі не давав сигналів

— **Сила темноти**. В польськім селі Нове Пруси жінка господаря Марціна Сохи привела на світ дитину, якій відразу стали виколюватися зуби. Баби сказали, що це доказ, що то не дитина, лише чортеня. Соха, мовляв, повинен убити дитину, коли не хоче, щоби на нього та на все село не впало нещастя. Соха послухав і сокирою відрубав дитині голову.

—**Кровавий меч.** У Городенці на змаганнях копаного мяча між дружиною Макабі та Гасмонеєю дійшло до кровавої бійки між публикою та змагунами з тієї причини, що нібито суддя був сторонничий. Інтервеніювала поліція.

— **Гадюки здобули село.** У прибережному селі Кусуджувель біля Смирни розмножилися дуже гадюки з породи „віпера берус". Кілька тисяч загніздилося по хатах і стайнях. Люди надармо боролися з гадюками. Кільканацять людей померло наслідком укушення. Післали відділ поліції, та й цей не міг дати собі ради, тому населення евакуували.

— **Закопані скарби.** В околицях Катовиць і Познаня появилися дотепні, інтеліґентні ошуканці, які вміли найти дорогу до богатих промисловців і представити їм плян, як добути із одного відомого їм місця величезні закопані скарби. На розкопки треба грошей і за цими грішми вони зверталися до легковірних. „Газета Варшавска" каже, що ці ошуканці приїхали з... Еспанії.

— **Льондон приймає економістів.** Наради над економічною ситуацією світа, для яких зїхалися до Льондону делеґати всіх великих держав, у першій мірі поправили економічний стан льондонських громадян. До Льондону приїхало 2.000 осіб, що мають безпосереднє відношення до нарад; щонайменше вдвоє стільки, скористало з подорожі своїх кревняків. Уся конференція перенесена до аристократичної дільниці Кенсінґтон, по сусідстві з Гайд-парком і Кенсінґтонським парком. Уряд уладив там спеціяльну сітку телефонів і телеграфів для звязку з далекими краями і відновив ріжні будівлі. Це дало заробіток більш як 1000 робітникам. Кошта бенкетів, вечер і обідів, величезні. Делеґати розміщені в найкращих готелях; у „Дорчестер" — 40 німців, у „Савой" — французи, у „Клерідж" японці та американці. Наради почалися обідом у королівськім замку біля Льондону, у Віндсорі і прийняттям у льондонського бурмістра. Після цього підуть товариські сходини у сальонах визначних диплльоматів, аристократів і міліонерів, які пічне вечір у Мекдональда, при Давнінґ стріт (міністерство закорд. справ). Великою сензацією для льондонців є поява колишнього бурмістра Ню-Йорку Джіммі Вокера, якого ще недавно приймали як короля і який тепер приїхав сюди як звичайний кореспондент від американських часописів.

— **Шахові міжнародні змагання** у Фолькстоні находяться покищо в такій стадії: Зл. Держави 16 і пів пунктів, Чехословаччина 16, Мадярщина 15, Австрія 14, Швеція 14, Литва 13 і пів, Франція 13, Польща 13, Латвія 11, Англія 10 і пів, Ісляндія 9, Італія 8 і пів, Данія 7 і пів, Бельґія і Шотляндія по 7, Естонія ніодного.

— **Кара за те, що хотів умерти.** У місті Лейквуд, стейту Ню-Джерзі, суд засудив Шарля Рупіє на 5 днів арешту за те, що він випив отруту з наміром душогубства.

— **Проф. Пікар хоче летіти ще вище.** Відомий зі своїх подорожей у стратосферу проф. Пікар виїхав із Брюсселі до Зл. Держав, щоби там підготовлятися до нового лету. Він вибудує кулистий бальон на 15.000 кубічних метрів і сподівається, що на ньому досягне висоти 18.000 м.

— **Торгівля з СРСР.** Через „Совпольторг" у Варшаві підписали представники радянського вовняного промислу умову з польськими промисловцями на вивіз вовняних ганчірок до СРСР із Польщі. Польські доставці дають кредит радянським промисловцям на 18 місяців.

— **Вистава в Шікаго.** Мадярська журналістка Марґіт Весі передає в „Нає Фрає Прессе" свої враження про виставу в Шікаго. 40 літ тому у Шікаго була вистава фінансована державою, теперішня, що коштувала 26 міл. дол. покрита бонами по 5 дол., за які кожний дістав 10 карт вступу і акціями. Глядача вражають на виставі різкі кольори на будинках, барвисті плями та іятки, гострі лінії, безліч контрастів. У цьому безладному морі колірів і ліній нема ніякої перспективи. Поруч величезних будинків стоять каварні, малі кіоски, будки і ріжні атракції т. зв. „Люна-парків" для розваги юрби: гойданки, паноптікуми з дивоглядами, павільони з екзотичними народами. Гостей проводять автобуси та всі роди возів аж до східно-азійських „рікша", які тягнуть професійні атлети. У крамницях, ресторанах і кіосках виконують службу студенти та студентки. Найцікавіший відділ на виставі це „галя наук", де зібрані всі модерні машини та винаходи. Найдорожчі є копії ріжних славних будівель, таких як азійської святині Лами, індійської святині Маї в Юкатані тощо. Великий відділ займають „майбутні мешкання", проекти будинків з самого шкла, металю або кахлів. Поодинокі народи дали на виставу моделі своїх найкращих памяток архітектури або найбільше оригінальних закутин. Великою атракцією для европейців є ріжні індіянські племена, що живуть там, наче у себе дома з усіма своєрідними звичаями і показують гостям усі чудеса своєї зручности та сміливости, відомі нам із повістей Купера.

— **Гроші і подружжа.** Офіціяльна статистика Чехословаччини стверджує помітну знижку подруж за останні роки. Причина знижки — економічні труднощі. У 1932 р. було у Чехословаччині на 2.000 подруж менше як попереднього року і 6.000 менше уродин. Також смертність між немовлятами та малими дітьми збільшилася.

— **Королева краси не повинна квапитися**. Мадярська красуня на 1933 рік, що подала до відома світові про своє нове щастя, саме, що виходить небавком замуж, кається гірко і спростовує цю поквапну звістку. Виявилось з поліційних архівів, що її суджений південно-ам. промисловець Йосиф Кляйн утік до Америки тому, що мав на совісти ріжні брудні справи і що на Мадярщині залишив законну жінку.

— **Феноменальний шлунок.** В англійському місті Честер найшли самогубця, на якому перевели операцію шлунка тому, що він перед смертю постійно нарікав, що стіни його шлунка занадто гладкі. У його шлунку найшли 497 предметів і між ними 200 цвяхів, 43 грамофонових шпильок, ріжні монети, шпиньки, ґудзики, а навіть ложечку та револьверові патрони.

— **Проти проґібіції.** В Америці вибрали недавно своїх длеґатів на стейтові проґібіційні конвенції стейти Делевер і Невада. Перемогли великою більшістю „мокрі" голоси. В червні голосують Іллиной, Індіяна, Мессечусетс, Коннетікут, Ню Гемпшер, Айова, Каліфорнія і Вест Вірджінія. До 7. листопада будуть відомі висліди з 27 стейтів, які імовірно всі будуть „мокрі". Тоді ще треба буде 9 „мокрих" стейтів до скасування проґібіції.

— **Коли син короля хоче женитися...** без згоди свого батька, тоді має такі клопоти, як син еспанського короля Альфонса. Дарма, що формально він проголосив уже свій шлюб, швайцарський цив. уряд, що має видати йому відповідні папери, звернувся до еспанського консуляту з запитом, чи консулят годиться, щоби князеві виписати всі його титули, головно титул князя Астурії. Тому, що теперішній еспанський уряд скасував усі титули членів королівської рідні, відповідь буде проста; син колишнього короля дістане дозвіл на два слова „Альфонс Бурбон". Батько молодого Альфонса вислав до Льозанни свого делеґата князя Міранду, щоби той пробував відвести молодця від його наміру, але арґументи старого диплльомата не переконали закоханого. День шлюбу вже визначений; батько молодого остаточно мусів погодитися з непохитною волею сина вибрати собі на жінку „звичайну смертницю", неблакитної крови.

— **Цигани хотять мати державу.** До Ліґи Націй увійшло прохання занятися долею циган, яких є нині пів міліона, здебільша розсіяних по світі. Деякі з них, головно ті, що від довшого часу осіли на місці, відрікаючися кочівного життя, виступають як речники загалу своїх земляків і прохають Ліґу Націй визначити їм якийсь острів на Атлянтійському Океані, де вони могли би заснувати власну державу. У нинішніх часах зачинених кордонів, пашпортів і постійної поліційної контролі, циганам щораз важче переїжджати з місця на місце і ще важче вибороти собі рівні права з іншими громадянами даної держави. На жаль, Ліґа Націй має нині стільки клопотів із власними своїми членами, що, як це звичайно буває у таких справах, „не має часу" творити ще нові держави, головно такі, яких не боїться. Чуємо голоси, що циганам повинна би Ліґа Націй бодай вибороти рівні права з іншими громадянами. Те саме це нині важче, ніж дати комусь цілий острів у дарі. Рівними не є нині навіть т. зв. рівноправні (на папері) громадяни.

З концертової салі.

Концерт на дохід вдів і сиріт по священиках.

В салі Польського Музичного Т-ва у Львові відбувся перед кількома днями концерт, що його уладив Комітет допомоги вдовам і сиротам по священиках, на програму якого зложилися виступи троїх солістів: пяністки Наді Біленької, співачки Іванни Синевької-Іваницької й оперного артиста Зенона Дольницького. Імена солістів як також ціль концерту стягнули на нього розмірно багато української публики, не зважаючи на неприхожу пору і непогоду.

Молода, талановита п-а Н. Біленька відіграла в першій частині „Сонату ціс-моль" Бетовена, а в другій „Баркаролю" Лисенка і відомі вже львовянам „Мініятури на українські народні пісні" В. Барвінського. Поза початковою тремою вивязалася пяністка в дальшому зі свого завдання як слід, збираючи щирі оплески.

Визначна, незвичайно інтеліґентна співачка п-ні Іванна Синенька-Іваницька доказала своїм новим виступом у Львові, що слава її вповні заслужена. Співала „Вечірню пісню" Стеценка, „Жита" Н. Нижанковського, „Гопака" Мусорґського, потім арії з опер Боїта і Россінія, полонюючи всю публику. Атути співачки — це її шовково-ніжний ліричний сопран; вміле ним орудування та добра техніка віддиху. Найкраще виходять у п-і Іваницької наскрізь ліричні партії, в яких вона не має у нас рівної собі конкурентки.

Добре знаний зі своїх гостинних виступів у львівській опері барітон п. Зенон Дольницький, що переважно співає за кордоном, виконав у першій частині програми три українські твори: „Гетьмани" Лисенка і „Фінале" та „Із сліз моїх" Січинського. Краса й сила його голосу заблестіла вже в цих піснях, особливо в „Гетьманах", що їх виконав артист із великою бравурою і неменшим чуттям. Але в цілій своїй повноті показався нам Дольницький щойно в аріях з італійських опер (особливо в прольоґу з „Паяців"), якими підбив і захопив усю без виїмку авдиторію. На настирливі домагання відспівав Дольницький при кінці ще цілу низку наддатків, між ними і дві пісні-романси в російській мові.

Акомпаніямент мав у своїх руках д-р Нестор Нижанковський, що теж партиципує в успіху концерту.

І. Н.

Відозви й комунікати.

ПОДЯКА І ПОКЛИК.

Тремтіли зі страху перед невдачею імпрези... Кінець шкільного року, ціла низка попередніх свят і безконечна криза, все це як марево ставало перед очима старшини кружка й ювилейного комітету.

Субота 3. червня, година 8. рано, загомоніли шкільні мури в домівці при вул. Мохнацького 12.

Бувші учениці заповняли шкільну салю, а теперішні цікаво висували свої головки крізь двері, — „що це? оті всі наші? Колишні учениці, такі як ми тепер?" — „Так, як Ви, любі дівчатка, але багато літ тому".

Сьогодні на ювилей школи відгукнулися, зібралися з ріжних кутків краю, щоби дати доказ, як оцінюють вони вагу „Рідної Школи" і які дорогі їм про неї спомини.

І пройшли всі точки свята: привіти, відчитання І. катальоґу, Богослуження, спільна знимка, святочна академія в салі ім. Лисенка, спільна гутірка, все проминало весело, безжурно, святочно, — віджили спомини, присутні відмолодніли.

Всім Вам, Любі, Високоповажані Присутні щира подяка, що прибули. Вам Вп. Пані учительки і учителі за приявність і щирі слова споминів. Вп. п. Уляні Кравченко за ювилейний вірш, Вп. п. Ользі Бачинській за відкриття Збору. Всечеснішим отцям канонікові Д. Лопатинському, о. катех. О. Ґорчинському, о. катех. Василеву за торжественну відправу Богослуження.

Всім Високоповажаним виконавцям поодиноких точок святочної академії: Вп. п. К. Малицькій, д-р О. Степанів-Дашкевич, п. М. Пастернаковій, п. Зарицькій, п. Д. Бандрівській, п. І. Волошинівній, п. І. Курочці, п. Конрадовій, п. проф. І. Гриневецькому, п. Косові щиро дякуємо за звеличання нашого свята.

Але наш ювилейний зїзд мусить мати тривкі основи. Створім щось реальне й те, до чого дали почин присутні колишні учениці, поширім. Допоможім усі до повстання ювилейного фонду. Всі неприсутні колишні учениці не забудьте прислати датки на ювилейний фонд та вступайте в члени Кружка ім. Г. Барвінок, що опікується нашою школою.

Старшина і Комітет

Дописи.

ГОРОДОК.

Свято Матери. Заходами Кружка „Рідної Школи" в Городку і з допомогою місцевої філії „Союзу Українок" відбулося дня 18. червня ц. р. „Свято Матери" з ріжноманітною програмою. Гарно опрацьований реферат виголосила п. Цяпкова Емілія, в якому підчеркнула високе післанництво жінки. Дальшу програму виповнили: хор під батутою п. Мельника Евстахія, декламації і вправи діточок місцевого захисту. Слід піднести, що найбільше захоплення серед учасників свята викликали маленькі декляматори: 3-літня Любця і 5-літній Левковичі. Свято закінчено живим образом, який символізував Матір-Україну з тризубом у руці, а під її покровом український нарід. Настрій був наскрізь святочний, тимбільше, що сцена була удекорована вишивками і всі виконавці поодиноких точок виступили в народніх одягах, що робило вельми симпатичне враження.

ПЕРЕВОРЩИНА.

Ще про свято У. М. Х. в парохії Тарнавка-Гадлі. У звязку з дописом у „Ділі" ч. 151 про величаве свято У. М. Х. в тій парохії дістаємо ще такі доповнення: Свято У. М. Х. в Тарнавці попередила дводенна сповідь при участи пароха о. Т. Калинича й оо. Евина і Павлика, до якої приступило над 500 осіб, головно молоді. В суботу 20. 5. відбулося торжественне перше св. причастія шкільної дітвори. Дня 21. 5. по Службі Божій посвячено прапор, опісля процесія вийшла на площу будови нової церкви, куди сама молодь несла великий дубовий хрест, який там закопано і посвячено на спомин великого ювилею. По проповіди о. пароха присутні клячучи зложили присягу на вірність Христові перед ювил. хрестом і прапором. Та святочна хвиля неодному з батьків витиснула сльози в очах, бож це їх діти присягали вірно служити Христові у своїм рідним гр.-кат. обряді. Опісля похід рушив до Гадлів (там і назад 16 км.), зберігаючи зразковий порядок: процесія, шкільна дітвора, прапор У. М. Х., живий хрест дітвори, найстарший батько і найстарша мати в народній ноші, духовенство (парох о. Калинич і о. Павлик з Миротина), хор, дівчата, хлопці, жінки і мущини середнього, старшого і найстаршого віку, всі з відзнаками в окремих групах з провідниками-впорядчиками, що мали жовто-блакитні ленти. В Гадлях зійшлась велика маса латинників навіть з поблизьких сіл, щоб оглянути українське свято У. М. Х., а також прийшла поліція ряшівського повіту, що ввійшла в середину процесії й оглядала цікаво прапор У. М. Х. Там відправлено біля церкви молебен і супліхацію, після чого процесія з Тарнавки, розпрощавшись на границі із процесією з Гадлів, вернулась під вечір до своєї церкви, задержуючи дальше взірцевий порядок від наймолодших 6-літніх діточок до 70-літніх старців. Дійсно незабуті години для місцевого населення.

1.000 інвалідів УГА жде на поміч громадянства. Вшануйте їхні заслуги і посвяту! Честь народу наказує забезпечити життя тих, що в обороні Вітчини віддали своє здоровля!

СПОРТ.

Ситківкові змагання у Львові.

В неділю розіграно стрічі:

Поодинока гра жінок: Струмінська—Рожанковська Нуна (чверть-фінал) 5:6, 6:3; Струмінська—Федак (пів-фінал) 5:7, 6:0, 6:1; Дмоховська—Струмінська (фінал) 6:2, 2:6, 6:3.

Поодинока гра мущин: Я. Рожанковський—Маруняк 6:1, 7:5; Кулечко Т. —Дзерович 7:5, 5:7; Сасик - Процишин 6:2, 6:2; Кулечко Д.—Олександрович 6:4, 2:6, 6:3.

Дебель мущин: Сасик, Дрогомирецький—Кулечко Т., А. 5:7, 6:3, 6:0; Рожанковський Яр Маруняк—Хамула, Попель 6:2, 6:2.

В понеділок з причини злої погоди змагання не відбулися. Висліди змагань з вівтірка подамо завтра.

САМБІР. Стшелец-Дністер 0:1.

В неділю 18. червня відбулися тов. змагання копаного мяча між Б-кляс. дружиною „Стшелец" і Ц кляс. дружиною „Дністер". „Дністер" під кожним оглядом кращий і мав сильну перевагу в цілій грі, так, що „Стшелец" не дійшов зовсім до голосу. В 20. мін. Маланій стрілив одинокі ворота. Найкращий на грищі був Крайс на середущій помочі, що грав дуже амбітно. Суддював слабо п. Борута.

РОГАТИН. Лисоня (Бережани)-Роксоляна (Рогатин) 4:1 (1:0).

Дня 18. червня ц. р. відбулися в Рогатині футбольні змагання між дружинами: УСК „Лисоня" (Бережани)-УСК „Роксоляна" (Рогатин) з вислідом 4:1 (1:0). В „Лисоні" найкраща трійка оборони: І. Клецор, Й. Литвин, Пришляк і в другій половині добрі в атаку: Марко, Камінський, Ференс та Ржеовський. З „Роксоляни" добрий один оборонець, лівий крайник Кудрик, Павлів і Блюменштайн. Ворота стріляли: у 26. мін. Камінський, у 73. мін. Ференс, у 79. мін. Марко, у 82. мін. Майданюк О. для „Лисоні", а для „Роксоляни" у 65. мін. Кудрик. Слід зазначити, що гра була дуже фер.

З успіхів ужгородської „Руси".

В понедлок 5. червня ц. р. розіграв наш клюб „Русь" в Ужгороді змагання в копанім мячі з добрим мадярським професійним клюбом І. ліги СК „Атіля" з Мішкольца. Нерозіграний вислід 2:2 слід уважати за дуже щасливий для СК „Русь", бо мадярський клюб робив багато ліпше враження від нашого. День передтим виграв СК „Атіля" змагання над злученими мадярськими клюбами в Ужгороді 4:2. Мадярський клюб імпонував скорістю і доброю грою головою. Наші грачі мали змогу багато навчитися від своїх противників. З наших грав взірцево воротар Бокшай, якому треба головно завдячувати, що СК „Русь" не був переможений. Досить добре грала, головно в другій половині, оборона і Шкіряк у залозі. Напад „Руси" не міг ані разом якось „найтися", так, що крім кількох випадів майже не істнував.

ПРЯШІВ. СК „Русь"-ПВЕ (Пряшів) 6:1.
ПРЯШІВ. СК „Русь"-Славія 6:1 (4:1).

Оба ті змагання, розіграні у Пряшеві при нагоді відслонення памятника Духновича в суботу й неділю 10. і 11. ц. м., вирішила ужгородська „Русь" легко й певно у свою користь.

Нові книжки й журнали.

„УКРАЇНСЬКИЙ ПАСІЧНИК", місячник, орган пасічничої секції Т-ва „Сільський Господар" і кооперативи „Рій". Річник VI. Ч. 6.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Середа, 21. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Четвер, 22. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку" (вист. Тт. Ярача — остання вистава).

Театр Ріжнородностей.

Середа, 21. червня з причини ген. проби вистава не відбудеться.

Четвер, 22. червня год. 7.30 веч. прем'єра „Вбю ІІ" італ. комедія Росса.

Кіна.

АДРІЯ: „Білі ночі".
АПОЛЬО: „Акселя" (на осн. Пера Бевоа).
АТЛЯНТІК: „Оженися зі мною!"
КАСІНО: „Дивогляди — примхи природи".
КОЛІСЕЙ: „Побіда чорного Джека", ревія „Бо тут кипить забава".
КОПЕРНИК: „Мій приятель, король" (Том Мікс), „Медовий місяць".
МАРУСЕНЬКА: „Мій приятель король" (Том Мікс), „Медовий місяць".
МІРАЖ: „Дівчина з країни бурі".
МУЗА: „Нагана", „Хам".
ПАЛЯС: „Екстаза".
ПАН: „Година з Тобою".
ПАСАЖ: „Пуща", „Пат і Патахон".
СТИЛЕВЕ: „Експрес Рим" і ревія „Ідемо на літнище".
ХИМЕРА: „Погасаюче полумя" (Кліф Брук).
УТІХА: „Пімста Тонга" та ревія.

Закордонне радіо.

Середа, 21. червня 1933.

Братислава (279.3) 11.05 Концерт; **Бресляв** (325) 17.15 Пісні; **Брно** (341,7) 19.10 Концерт; **Гельсінгфорс** (368.1) 19.00 Спів; **Білгород** (429,7) 19.30 Нар. пісні; **Будапешт** (550,5) 13.00 Військ. оркестра, 18.30 Циг. оркестра; **Харків** (937,5) 9.00, 15.00, 16.30, 19.00 Концерт, 13.50 Музика, рецитації, 15.00 Рос. камеральна музика; **Париж** (1724,1) 21.00 „Ль'Оберж ді Шеваль Блянк" оп. Бенацького.

Четвер, 22. червня 1933.

Мор. Острава (263,8) 14.50 Військ. оркестра, 19.30 „Сімоне Бокканегра" оп. Верді; **Бреслав** (325) 17.30 Пісні; **Мілано** (331,4) 20.30 „Фавст" оп. Гуно; **Штутгарт** (360,6) 10.40 Кам. музика; **Білгород** (429,7) 19.50 Пісні; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.25 Солісти, 20.00 „Ганс Гайлінг" ром. опера Маршнера; **Мінхен** (532,9) 20.05 „Мадам Батерфляй" оп. Пучіні; **Будапешт** (550,5) 13.30 Циг. оркестра, 20.30 Вечір Пучінія; **Люблина** (575) 21.15 Спів; **Харків** (937,5) 9.00 Трубна оркестра, 10.00 Звуковики, 15.00, 17.30 Концерт.

Львівське радіо.

Середа, 21. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішні авдиції; 12.10, 12.35, 14.55, 15.10, 15.35, 22.15 Грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Грамофон, збіжева біржа; 16.00 Трубна оркестра; 17.00 „Етика нової людини" (Абрамовський); 17.15 Концерт; 18.15 „Що думають про спорт і туристику; 18.35 Спів; 19.40 Літ. чвертьгодина: „Найгарніший подарок"; 20.00 Вес. авдиція: „Залицяння"; 21.05 Балачка з молодими та старшими; 21.15 Камер. концерт; 22.00 Три знаки запиту; 22.25 Спортові вістки; 22.40 Танкова музика.

Четвер, 22. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішня авдиція; 12.10, 12.35, 14.55, 15.10, 16.30, 18.05, 18.35 Грамофон; 12.55 Полудневий денник; 15.25 Господарський комунікат; 15.30 Грамофон; Збіжева біржа; 15.50 Про моду; 17.00 Відчит; 16.45 „На Каленберзі" муз. репортаж; 18.15 „Як живуть і працюють на Ведмежому Острові"; 19.00 Всячина; 19.15 Звенигородський коник, 19.45 Відчит; 20.00 Концерт (музика, спів); 21.00 Рільничий комунікат; 22.00, 22.40 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

БІРЖА.

ГРОШІ.

У вівторок у ранішніх годинах філія Банку Польського у Львові устійнила курс доляра на 7.27 зол. У приватних оборотах платили 7.30 зол. Вполудне Банк Польський обнизив курс доляра на 7.23 зол., а в приватних позабанкових оборотах курс доляра виносив 7.25 зол.

Золото: доляри 9.16—9.18, дукати 84.80 86, франки 36.40—36.70, рублі 4.80—4.90.

Срібло: корони 0.30, фльорени 0.75, рублі 1.28.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.50, 124.81, 124.19; Голяндія 358.35—358.25, 359.20, 357.40; Льондон 30.26—30.27, 30.42, 30.12; Париж 35.09, 35.18, 35.00; Прага 26.55, 26.61, 26.49; Швайцарія 172.15, 172.58, 171.72; Італія 46.69, 46.92, 46.46; Берлін 212.

Акції.

Банк Польський 75.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	30·50	31·—
Пшениця збірна	28·25	28·75
Жито одноціле	16·25	16·75
Жито збірне	15·25	15·75
Ячмінь двір. одноцілий	14·25	14·75
Ячмінь на мливо	12·—	12·50
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	10·50	11·—
Кукурудза краева	14·25	14·75
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	12·—	13·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	6·50	7·—
Вика сіра	6·—	6·25
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·—	13·50
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·—	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	8·25	8·50
Висівки пшеничні	7·75	8·—
Пшоно	26·50	27·50
Просо краеве	15·—	15·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	32·—	32·50
Пшениця збірна	29·75	30·25
Жито одноціле	17·75	18·—
Жито збірне	16·75	17·25
Ячмінь на мливо	13·25	13·75
Овес збірний	11·—	11·50
Мука пшен. люксусова	61·50	62·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	32·50	33·—
Висівки житні	8·50	8·75
Висівки пшеничні	9·—	9·25
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	34·—	36·—
Пенцак ч. 10	23·—	25·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ":

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 20. VI.: З приводу слабої тенденції, на масло ціни не ставиться. Молоко 15 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60 за копу. Тенденція на масло і молоко слаба, а на сметану і яйця удержана.

КОНКУРС.

Головна Управа Рідної Школи оголошує отсим конкурс на три посади катехитів при школах у Львові, а саме: а) при школах ім. Б. Грінченка, б) при школах ім. Т. Шевченка і в) при школі ім. Князя Льва і Короля Данила.

Речинець вношення подань до кінця червня 1933.

Винагорода згідно з нормами, які обовязують у школах Р. Ш.

Вимагані повні квалифікації.

ГОЛОВНА УПРАВА РІДНОЇ ШКОЛИ.
Д. Великанович, заст. голови,
Д-р М. Коновалець, секретар.

З друкарні Вид. Спілки „Діло" Львів Ринок 10 — Видає Вилавнича Спілка „Діло". — За редакцію відповідає Олександер Костик.